

DUMINICA A 2-A DUPĂ PAȘTI

A Sf. Ap. Toma; Sf M. Mc. Gheorghe, purtătorul de biruință

APOSTOL. FAPTE 5, 12 - 20

În zilele acelea, prin mâinile apostolilor se făceau semne și minuni multe în popor; și erau toți, într-un cuget, în pridvorul lui Solomon. Și nimeni dintre ceilalți nu cuteza să se alipească de ei, dar poporul îi lăuda. Și din ce în ce mai mult se adăugau cei ce credeau în Domnul, mulțime de bărbați și de femei, încât scoteau pe cei bolnavi în ulițe și-i puneau pe paturi și pe târgi, ca, venind Petru, măcar umbra lui să umbrească pe vreunul dintre ei. Și se aduna și mulțimea din

cetățile dimprejurul Ierusalimului, aducând bolnavi și bântuiți de duhuri necurate, și toți se vindecau. Și, sculându-se arhiereul și toți cei împreună cu el – cei din rândul saducheilor –, s-au umplut de pizmă. Și au pus mâna pe apostoli și i-au aruncat în temnița obștească. Iar un înger al Domnului, în timpul nopții, a deschis ușile temniței și, scoțându-i, le-a zis: Mergeți și stați drept și graiți poporului în templu toate cuvintele Vieții acesteia.

APOSTOLUL SFÂNTULUI. FAPTE 12, 1-11

În vremea aceea, regele Irod (Agripa) a pus mâna pe unii din Biserică, spre a-i pierde. Și a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan. Și, văzând că este pe placul iudeilor, când au venit zilele Azimelor, a mai luat și pe Petru, pe care și prinzându-l, l-a pus în temniță, dându-l la patru străji de câte patru ostași, ca să-l păzească, vrând să-l scoată la popor după Paști. Deci, Petru era păzit în temniță și se făcea neconținut rugăciune către Dumnezeu pentru el, de către Biserică. Dar când Irod urma să-l scoată afară, în noaptea aceea, Petru dormea între doi ostași, legat cu două lanțuri, iar înaintea ușii paznicii păzeau temnița. Și, iată, un înger al Domnului a venit deodată, iar în cameră a strălucit lumină. Și, lovind pe Petru în coastă, îngerul l-a deș-

teptat, zicând: Scoală-te degrabă! Și lanțurile i-au căzut de la mâini. Și a zis îngerul către el: Încinge-te și încălță-te cu sandalele! Și el a făcut așa. Și i-a zis lui: Pune haina pe tine și vino după mine. Și, ieșind, mergea după înger, dar nu știa că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede vedenie. Și, trecând de straja întâi și de a doua, au ajuns la poarta cea de fier care duce în cetate, și poarta s-a deschis singură. Și, ieșind, îngerul s-a depărtat de la el. Deci, Petru, venindu-și în sine, a zis: Acum știu cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său și m-a scos din mâna lui Irod și din toate câte aștepta poporul iudeilor.

EVANGHELIE. IOAN 20, 19 - 31

În ziua cea dintâi a săptămânii, fiind seară și ușile fiind încuiate, acolo unde erau adunați ucenicii de frica iudeilor, a venit Iisus și a stat în mijlocul lor și le-a zis: Pace vouă! Și, zicând acestea, le-a arătat mâinile și coasta Sa. Deci s-au bucurat ucenicii văzându-L pe Domnul. Atunci Iisus le-a zis iarăși: Pace vouă! Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi. Și, spunând acestea, a suflat asupra lor și le-a zis: Luați Duh Sfânt! Cărora veți ierta păcatele, le vor fi ierta-

te, și cărora le veți ține, ținute vor fi. Însă Toma, unul din cei doisprezece, cel numit Geamănul, nu era cu ei când a venit Iisus. Deci i-au spus lui ceilalți ucenici: Am văzut pe Domnul! Dar el le-a zis: Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor, și dacă nu voi pune degetul meu în semnul cuielor, și dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede. Și, după opt zile, ucenicii Lui erau iarăși înăuntru, și Toma era împreună cu ei. Și a venit Iisus, ușile fiind încuiate, și a stat

în mijlocul lor și a zis: Pace vouă! Apoi a zis lui Toma: Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele, și adu mâna ta și o pune în coasta Mea, și nu fi necredincios, ci credincios! A răspuns Toma și I-a zis: Domnul meu și Dumnezeuul meu! Iisus i-a zis: Pentru că M-ai văzut

ai crezut. Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut! Iisus a făcut înaintea ucenicilor Săi și alte multe minuni, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris ca să credeți că Iisus este Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, viață să aveți în numele Lui.

EVANGHELIA SFÂNTULUI. IOAN 15, 17-27; 16, 1-2

Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Aceasta vă poruncesc: Să vă iubiți unul pe altul. Dacă vă urăște pe voi lumea, să știți că M-a urât pe Mine mai înainte de voi. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al său; dar, pentru că nu sunteți din lume, ci Eu v-am ales pe voi din lume, de aceea lumea vă urăște. Aduceți-vă aminte de cuvântul pe care vi l-am spus: Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni; dacă au păzit cuvântul Meu, și pe al vostru îl vor păzi. Iar toate acestea le vor face vouă din pricina numelui Meu, fiindcă ei nu cunosc pe Cel Care M-a trimis. Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, păcat nu ar avea; dar acum n-au cuvânt de dezvinovățire pentru păcatul lor. Cel ce Mă urăște

pe Mine urăște și pe Tatăl Meu. Dacă nu aș fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat nu ar avea; dar acum M-au și văzut și M-au urât, și pe Mine, și pe Tatăl Meu. Dar aceasta s-a făcut ca să se împlinească cuvântul cel scris în Legea lor: «M-au urât pe nedrept». Iar când va veni Mângâietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi despre Mine. Și voi mărturisiți, pentru că de la început sunteți cu Mine. Acestea vi le-am spus ca să nu vă poticniți în credința voastră. Vă vor scoate pe voi din sinagogi; dar vine ceasul când oricine vă va ucide pe voi va crede că aduce slujire lui Dumnezeu.

TÂLCUIRI

Atunci când a avut loc prima arătare a lui Hristos către ucenici Săi, Sfântul Apostol Toma nu era de față. Cu toate acestea, și el s-a învrednicit de vederea lui Hristos după opt zile, adică în duminica următoare (Ioan 20, 24-30). După cum spune Sfântul Grigorie Palama, de obicei Hristos Se arăta ucenicilor atunci când aceștia erau strânși laolaltă. De aceea, nefiind de față, Apostolul Toma nu a putut să-L vadă și el. În duminica următoare însă, atunci când se afla printre ceilalți, s-a învrednicit și el să aibă parte de această mare experiență. Prin urmare, suntem sfătuiți să nu lipsim de la întâlnirile de duminică, pentru ca să nu pățim și noi ceea ce a pățit Toma. Există o motivație profundă pentru care Toma nu s-a învrednicit să-L vadă pe Hristos din prima zi. Așa cum tâlcuiește Cuviosul Teofilact, Toma era șovăitor și considera imposibilă Învierea lui Hristos. Așadar, el nu ajunsese încă la o asemenea stare duhovnicească încât să-L vadă pe Hristos înviat. Anterior, am subliniat faptul că Hristos Se arăta celor care se găseau într-o stare duhovnicească corespunzătoare, pentru ca arătarea Sa să reprezinte pentru ei mântuire, nu iad. Se pare însă că Toma nu ajunsese încă la maturitatea duhovnicească cerută de o asemenea împărtășire.

De altfel, faptul că Hristos a întârziat o săptămână până săi Se arate lui Toma a însemnat că i-a lăsat acestuia timp pentru a se pregăti. Hristos a amânat apariția în fața lui Toma „pentru ca să fie învățat de ceilalți ucenici, iar cele auzite să-l facă mai râvnitor și, în viitor, să-l facă mai credincios” (Cuviosul Teofilact). Așadar, a fost nevoie de o săptămână întreagă pentru ca Toma să primească de la ceilalți ucenici învățătura trebuincioasă și pentru ca să afle cele petrecute în legătură cu arătarea lui Hristos, astfel încât să se aprindă în el o mare râvnă, dar și să se pocăiască pentru necredința sa, ial arătarea lui Hristos să îi fie spre mântuire.

După ce Toma s-a pregătit în mod corespunzător, în momentul apariției lui Hristos, el s-a făcut teolog și a mărturisit: Domnul meu și Dumnezeuul meu (Ioan 20, 28). Aceste cuvinte arată certitudinea sa privind cele două firi ale lui Hristos unite într-un singur ipostas, pentru că Domn desemnează firea omenească, iar Dumnezeu, pe cea dumnezeiască, și amândouă aceste firi sunt unite în Hristos înviat din morți (Cuviosul Teofilact). Așadar, Toma nu a fost necredincios în sensul ateismului, ci în sensul că nu era în stare să primească credința prin vederea de Dumnezeu. Pentru multă

vreme, el s-a aflat la treapta credinței „din auzite”, dar după aceea a ajuns la credința ce se naște din vederea de Dumnezeu. Există așadar o mare diferență între ateu, care este un om împotriva lui Dumnezeu, și cel necredincios sau cel neîncrezător, care își are credința din auzite, nu din vederea de Dumnezeu. Una dintre aparițiile lui Hristos în fața ucenicilor s-a făcut pe Marea Tiberiadei, în ceasul în care aceștia pescuiau în larg (Ioan 21, 1-14). Nu vom expune aici faptele legate de această apariție și nici felul în Care Hristos S-a arătat, ci vom sublinia numai câteva aspecte interesante. Primul aspect este că ucenicii nu l-au recunoscut pe Hristos: „dar ucenicii n-au știut că este Iisus”. Acest lucru se explică prin faptul că, în realitate, aparițiile lui Hristos nu sunt numai prezența Acestuia, ci reprezintă adevărate revelații dumnezeiești. Sfântul Evangelist Ioan spune limpede: „După acestea, Iisus S-a arătat iarăși”, Hristos Se arăta pe Sine Însuși atunci când voia. Asemenea apariții sau transformări ale lui Hristos au fost multe, atât înainte, cât și după Înviere. Al doilea aspect este că apariția lui Hristos se face în funcție de starea duhovnicească a oamenilor. Astfel, după pescuitul minunat, primul care l-a recunoscut pe Hristos a fost Ioan, iar acesta l-a spus și lui Petru: „Și a zis lui Petru ucenicul acela pe care-l iubea Iisus: «Domnul este!»” Iar atunci, Petru și-a încins haina și s-a aruncat în apă pentru ca să ajungă mai repede la Hristos. De aici, vedem că ucenicul pe care îl iubea Hristos și care este expresia vederii de Dumnezeu îi recunoaște pe Hristos, în vreme ce Petru, care se

găsea încă la treapta făptuirii, tocmai din cauza lepădării și a stării de pocăință în care se afla, aleargă către Hristos. Sfântul Grigorie Palama spune că Ioan era „mult mai pregătit decât toți ceilalți pentru a primi cunoștința dumnezeiască”, în vreme ce Petru era „mai grabnic în faptă decât toți”. Așadar, Ioan era la treapta teoriei, în vreme ce Petru era sânguincios spre practică. Acest lucru arată că teoria Îi recunoaște pe Dumnezeu, iar practica urmează teoriei. Câteodată, se manifestă mai întâi practica, după care urmează teoria, iar alteori, teoria - care naște cunoștință - este urmată de practică.

Al treilea aspect are legătură cu faptul că, atunci când au venit pe țarm, ucenicii au văzut „jar pus jos și pește pus deasupra și pâine”. După cum spune Sfântul Grigorie Palama, cuvântul anthrakiant (jar. gr) desemnează în realitate un fel de piele pe care drumeții o așezau jos, în loc de masă. Așadar, ucenicii au văzut un pește care nu a fost pescuit din lac, ci a fost creat din nimic, alături de o pâine. Faptul că i-a chemat să prânzească și că le-a dat El Însuși să mănânce arată că El este Cel care va dărui desfătarea ce va să fie după ce Apostolii vor prinde pești în mrejele lor, prin propovăduire și prin strângerea tuturor laolaltă întru credința cea adevărată.

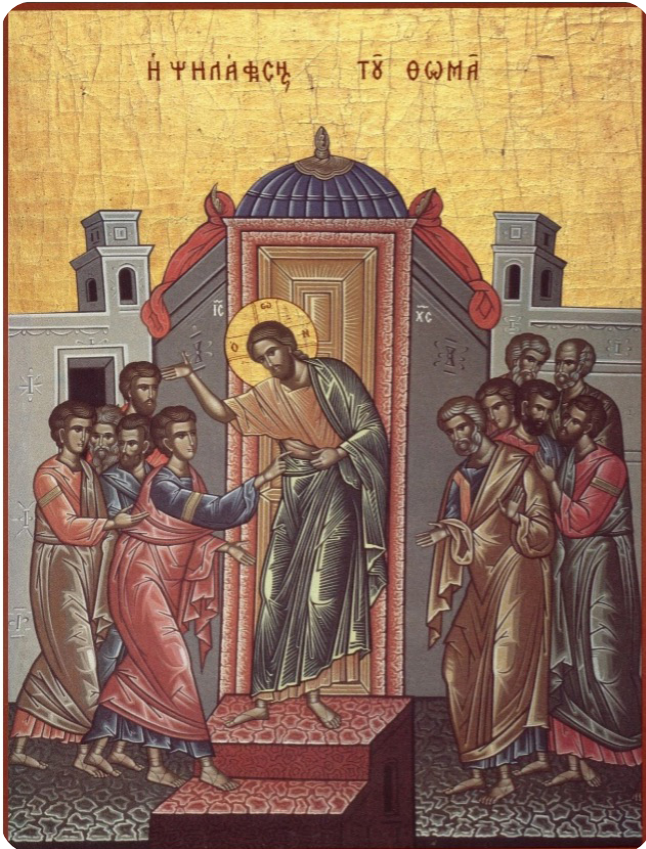
Arhim. Hierotheos Vlachos,
Predici la Marile Sărbători,
ed. Egumenița, 2004. pag. 240 – 243

FILE DE SINAXAR

Părintele Ilie Diamantidis și Sfântul Gheorghe

Părintele Ilie Diamantidis s-a născut în 1880 în satul Hurmikiando din Surmenia Pontului, aflat la o distanță de opt ore de mers cu corabia de la Trapezunda. Părinții săi, Panaghiotis și Athena, erau săraci, dar cu frică de Dumnezeu. Au dobândit trei copii: Constantin, Gheorghe și Ilie. În 1888, după ce și a întărit copiii în credință, Athena a adormit. Panaghiotis s-a căsătorit din nou și a luat de soție o femeie rea, Candina. Aceasta se purta urât cu micuțul Ilie și-l chinuia. Abia mai târziu, Părintele Ilie a povestit cu lacrimi în ochi aceste chinuri unei orfane pentru a o întări sufletește. Mama sa vitregă îl atârna cu capul în jos de un copac și urmărea nepăsătoare suferința lui, în timp ce aces-

ta o ruga cu lacrimi să îl dezlege. Alteori îl dezbrăca și cu un mănunchi de urzici îl lovea peste părțile sale ascunse. Alteori le lega cu o sfoară, provocându-i dureri nesuferite nu numai din pricina legăturii, ci și din pricina neputinței de a urina. Îi dădea foc la haine și copilul alerga speriat ca să stingă focul. Toată ziua îl lăsa flămând, dându-i doar puțină pâine uscată. Aceasta era începutul mării sale înfrânări, pe care a păzit-o în toată viața sa. Îl trimitea să pască mieii și îl amenința cu chinurile, dacă animalele făceau vreo pagubă. Seara, când copilul se întorcea acasă, tatăl său îl întreba dacă a mâncat ceva, iar mama vitregă răspundea în locul lui: „L-am hrănit, l-am hrănit...”. În ciuda tuturor acestor suferințe, niciodată nu s-a plâns, ci a împlinit cuvântul Scripturii: „rușinea mamei tale să

no-o descoperi!”. Datorită tuturor acestor suferințe pe care le-a răbdat fără să țină minte răul, a primit încă de mic Har îmbelșugat. Mai târziu, când a murit tatăl său, mama cea vitregă, care deja îmbătrânise, se temea ca nu cumva Ilie să se răzbune pentru toate câte i le făcuse. Acesta însă o liniștea, spunând:

– Nu te teme, mamă, te voi îngriji bine.

Candina a rămas bolnavă la pat și Ilie nu a lăsat pe nimeni să o îngrijească. El însuși o hrănea cu multă dragoste, o spăla, îi aducea de toate. În loc de fiere și de oțet îi răsplătea cu mană și cu apă. Ea îi spunea mereu cu zdobire:

– Ilie, te-am chinuit mult... Multe rele ți-am făcut... Iartă-mă, copilul meu!

Iar el îi răspundea fără de răutate:

– Nu te mâhni, mamă, ești iertată. (...)

Odată însă i s-a arătat în vis un Înger care a început să-l învețe carte, muzică psaltică și pictură. În fiecare noapte îl vedea în vis și au continuat lecțiile până când Ilie a învățat să citească, să scrie bine, să cânte și să picteze. Duminica cânta în Biserica Cinstitei Cruci din satul Țita (Surmenon).

(...) Într-o noapte, Ilie l-a văzut în vis pe Sfântul Gheorghe, care i-a poruncit să zidească lângă casa sa o biserică închinată lui. I-a arătat până și locul unde trebuia să-i pună icoana sa, precum și alte icoane.

Totodată, i-a făgăduit că îl va ajuta și că va ajunge să săvârșească minuni. Într-o zi, pe când Ilie săpa pe ogorul său cu hârlețul, acesta s-a înțepenit în pământ și nu mai ieșea. A săpat atunci în jurul lui cu dalta și cu ciocanul și a găsit un zid al bisericii vechi. După ce a săpat cu atenție, au ieșit la iveală trei ziduri ale bisericii, iar pe unul dintre ele se păstra încă destul de bine o frescă a Sfântului Gheorghe. Biserica a făcut-o din lemn și a acoperit-o cu paie. Din afară semăna cu o șură de paie. A făcut-o în felul acesta ca să nu dea de bănuț comuniștilor. Icoanele le-a pictat el însuși și le-a așezat așa cum voia Sfântul Gheorghe. Fiica sa, Agapia, care era monahie în ascuns, îngrijea de biserică. Ilie i-a poruncit să păstreze nestinsă candela Sfântului Gheorghe. Când aceasta era gata să se stingă, se auzea un zgomot caracteristic și atunci mergea să-i pună untdelemn și să curețe fitilul. Prezența Sfântului Gheorghe o simțeau în diferite chipuri. Când venea Sfântul, auzeau tropăit de cal și vedeau urmele copitelor pe drumul de pământ. Ilie se nevoia mult și de aceea pilda sa îi îndemna și pe alții. Se trezea la ora 3 noaptea și până dimineață se ruga. Se silea mult pe sine în rugăciune. Se ruga cu metanierul și lacrimile sale curgeau șiroaie. Dacă vreodată se întâmpla să nu se trezească, Sfântul Gheorghe venea la el și îl scutura, zicându-i:

– Scoală-te, căci e târziu!

Într-o zi, Ilie s-a dus la preotul satului și i-a spus despre biserica pe care o descoperise. Acesta era bătrân și, de frica comuniștilor ateï, nu purta reverendă. L-a îndemnat însă pe Ilie să primească a fi hirotonit preot, ca să-i poată boteza și împărtăși pe creștini. Atunci, el a primit și a fost hirotonit preot de către episcopul din Vatum. Purta un veșmânt preoțesc pe care îl moștenise de la un unchi de-al său, preotul Gheorghe, și liturghisea pe ascuns în Biserica Sfântului Gheorghe și în alte bisericuțe. Când credincioșii au aflat că există preot în sat, au mers să participe la Sfânta Liturghie în Biserica Sfântului Gheorghe. Însă turcii din acele părți au aflat despre aceasta și au anunțat la Poliție, care a început să facă cercetări. Dar Părintele Ilie era înștiințat întotdeauna de către oameni buni și astfel, înainte de a veni Poliția, credincioșii se împrăștia și se prefăceau că adună lemne sau că fac altă treabă.

Părintele Ilie avea ca binecuvântare mâna dreaptă a Părintelui Ioan Triandafilidis, care se sfințise. De asemenea, o egumenă de la Sohumi a dăruit inima și degetul mic ale unei copile pe nume Maria, care după

dezgroparea ei fuseseră găsite nestrucate. (...) Sfântul Gheorghe, așa cum făgăduise, i-a dat Părintelui Ilie harisma de a vindeca bolnavi. Le citea Evanghelia, îi însemna cu semnul Sfintei Cruci și le dădea să sărute Moaștele Sfântului Ioan, Noul Milostiv și ale Mariei. Îi însemna în chipul Crucii, chiar și pe turci și pe armeni, iar aceștia se vindecau. Despre cineva a spus că va veni de departe, dar nu se va vindeca, fiindcă nu vine cu credință. Aceasta i-a descoperit-o Sfântul Gheorghe și așa s-a întâmplat. Într-o zi, Sfântul Gheorghe i-a arătat pe munte niște flori care semănau cu margaretele. Erau de două culori: albe și galbene. I-a spus să le fiarbă separat. I-a mai spus ca pe cele albe, după ce le va fierbe, să le dea bărbaților care nu puteau face copii, iar zeama de la cele galbene să o dea femeilor. Dar, fiindcă s-a temut ca nu cumva această descoperire să fie de la ispititorul, ca să-i otrăvească pe oameni, a băut mai întâi el însuși și, după ce a văzut că nu pătimește nimic, a dat și celor care nu puteau avea copii. Aceștia dobândeau apoi copii, pe care îi boteza însuși Părintele Ilie. Nepoata Părintelui Ilie, Maria, fiica Caliopiei, care trăiește încă, își amintește următoarea întâmplare: „Odată ne aflam pe câmp și săpam. Deodată s-a auzit pe drum gălăgie, iar câinii au început să latre. Noi nu vedeam nimic, fiindcă era pădurea la mijloc. Părintele Ilie a spus:

– Ceva se întâmplă...

Ne-a poruncit apoi să intrăm în casă, iar el a rămas afară. După puțin timp, au apărut doi călăreți care l-au întrebat indignați:

– Cine era călărețul cu calul alb, care ne-a împiedicat atâta timp să venim? Unde este, ca să-l omorâm?

Bunicul le-a spus să rămână să se odihnească și le-a dat să mănânce. Apoi, i-a întrebat dacă îl vor recunoaște pe călăreț, în cazul în care li-l va arăta, iar ei i-au răspuns că da. Atunci, le-a adus icoana Sfântului Gheorghe și ei l-au recunoscut pe călărețul care îi împiedica. S-au cutremurat când au văzut aceasta și s-au botezat”.

Trei turci care trăiau în Rusia au aflat că Părintele Ilie face minuni și au hotărât să-l omoare sau să-l denunțe și să închidă biserica. Și astfel, pornind ei noaptea călare, un alt călăreț cu un cal alb le-a tăiat calea. Căii lor s-au speriat și s-au întors înapoi. Cel care îi alungase era Sfântul Gheorghe. Apoi s-au căit și au povestit pățania lor Părintelui Ilie, cerându-i iertare. Darul vindecării pe care îl avea Părintele Ilie s-a făcut cunoscut tuturor. Veneau de foarte departe pentru a se tămădui armeni, ruși, georgieni, chiar și turci. Părintele Ilie îi privea cu atenție și cunoștea de mai înainte dacă aveau să se vindece sau nu. Apoi, le citea rugăciuni. Însă, atunci când vedea că nu aveau să se vindece, le spunea să plece. (...) Pe lângă multele minuni pe care le făcea, prezicea întâmplări care se adevereau, căci avea darul mai-înainte-vederii. Odată i-a spus orfanei Avgula:

– Fiica mea Avgula, pe această cale pe care pășești acum, pe aceasta vei rămâne și vei ajunge la sfârșit curată. Vei merge în Cer mireasă a lui Hristos. L-am întrebat pe Sfântul Nicolae și mi-a spus că Avgula va merge sus mireasă a lui Hristos. Tu nu te vei căsători. Mulți au fost cei care au cerut-o în căsătorie, dar s-a petrecut așa cum a proorocit Părintele Ilie. (...) Altădată, cu ajutorul harismei pe care o avea, a văzut pe cineva care venea să-l viziteze, dar care se rătăcise în pădure. Atunci l-a trimis pe un cunoscut de-al său în locul unde se afla acel om, ca să-l aducă la el. Odată a spus:

– Vine Petru și are această boală, dar se va face bine. La ora 5 dimineața va fi aici.

Și așa s-a întâmplat. (...) De asemenea, spunea:

– Deșteaptă-te, Rusie, și aruncă armele tale! Adică: „Vino la pocăință, la credință și leapădă ateismul!”.

Adeseori îl vedea pe Sfântul Gheorghe. (...) O femeie a povestit că odată, în timp ce Părintele Ilie liturghisea, a ieșit o lumină din icoana Sfântului Gheorghe și s-a pogorât peste el. Făcea adeseori procesiuni, fiindcă vedea de mai înainte o nenorocire care avea să vină. Spunea:

– De la lemnele uscate ard și cele verzi. Din pricina păcătoșilor sunt arși și cei buni.

Alteori spunea:

– Fără fapte bune, credința este moartă.

Într-o după amiază, de îndată ce a început să se însereze, nepotul Părintelui Ilie, Gheorghe Kiriakidis, a văzut o lumină ciudată care a început să urce de jos,

din pădure către muntele pe care se afla casa, devenind din ce în ce mai puternică. Parcă tot locul luase foc. De aceea, copilul a început să plângă. Când Părintele Ilie l-a întrebat de ce plânge, el i a spus despre acea lumină. Atunci, Părintele a zâmbit și i-a spus:

– Nu plânge, copilul meu! Acesta este Sfântul Gheorghe. Este timpul când vine în biserică.

(Ieromonah Eftimie Athonitul, *Asceți în lume*, volumul I, traducere din limba greacă de Ieroschimonah Ștefan Nuțescu, Schitul Lacu din Sfântul Munte Athos, Editura Evanghelistos, București, 2009, pp. 47-63)

CÂNTAȚI DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL

*Troparul Sfântului Mare Mucenic Gheorghe,
purtătorul de biruință*

Glasul 4

Cu nevoie bună te-ai nevoit prin credință, purtătorule de chinuri al lui Hristos și păgânătatea chinuitorilor ai muștră și jertfă bine primită lui Dumnezeu te-ai adus. Pentru aceasta și cunună de biruință ai luat; și cu rugăciunile tale, sfinte, tuturor le dai iertare de greșeli.

Condacul

Glasul 4

Cel Ce Te-ai Înălțat...

Lucrat fiind de Dumnezeu, te-ai arătat lucrător preacinstit al dreptei credințe, spicele virtuților adunându-ți. Că semănând cu lacrimi, cu veselie seceri și luptând cu sânge pe Hristos ai luat. Și cu rugăciunile tale sfinte, dai tuturor iertare de greșeli.

